

STAR WARS®

SKYWALKERIN NOUSU

TAMMI

RAE CARSON

STAR WARS™

SKYWALKERIN NOUSU

Episodi IX

Suomentanut Jukka Heiskanen

TAMMI · HELSINKI

Alkuteos: *Star Wars. The Rise of Skywalker.*
Copyright © 2022 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos
© Jukka Heiskanen & Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa.
ISBN 978-952-04-3280-5

KAUAN SITTEN KAUKAISESSA GALAKSISSA...

Kuolleet puhuvat! Galaksissa on kuulunut salaperäinen lähetys, jossa KEISARI PALPATINEN ääni uhkaa KOSTOLLA.

KENRAALI LEIA ORGANA lähettää salaisia agentteja keräämään tietoja, kun REY, jedien viimeinen toivo, harjoittelee taistelemaan paholaismaista ENSIMMÄISTÄ RITARIKUNTAA vastaan.

Sillä välin yksinvaltiassaan KYLO REN raivoaa etsiessään haamukeisaria. Hän on päättänyt tuhota kaikki, jotka uhkaavat hänen valtaansa...

I

Rey istui sääret ristissä ja silmät suljettuina. Hän ei muistanut nousseensa ilmaan, mutta oli hämärästi tietoinen, että oli jotenkin päätynyt leijumaan. Soraa ja pikkukiviä pyöri hänen ympärillään kuin aurinkoan kiertävänä asteroidikehänä. Voima virtasi hänen lävitseen, keinutti häntä, yhdisti hänet kaikkeen. Ajan Klossin rehevä sademetsäkuu kuhisi elämää. Hän pystyi aistimaan jokaisen puun ja saniaisen, jokaisen matelijan ja hyönteisen. Muutaman askeleen päässä piiloisassa pesässä pienet karvaiset olennot nuolivat neljän pennun poikuetta.

”Juuri noin, Rey”, Leian ääni kuului syvänä ja rauhoittavana kuten aina. ”Oikein hyvä. Yhteytesi voimistuu päivä päivältä. Tunnetko sen?”

”Tunnen.”

”Nyt kurota. Jos mielesi on valmis, kuulet heidät, jotka ovat olleet sinua ennen.”

Rey veti ilmaa nenän kautta ja lähetti tietoisuutensa tyhjyyteen. Rauha ja tyyneys olivat kaiken avain, Leialla oli tapana sanoa. Rey kurotti, hän etsi, hän tunsu tuulenvireen poskillaan, hän haistoi savisen maan, joka oli yhä äskeisestä sateesta kostea.

”Olkaa kanssani, olkaa kanssani, olkaa kanssani”, hän kuiskui. Mutta hän kuuli... ei muuta kuin tuulen suhinan puissa ja hyönteisten sirtyksen.

”Rey?”

Hän ei halunnut myöntää epäonnistuneensa, joten hän kysyi sen sijaan: ”Miksi *sinä* lakkasit harjoittelemasta Luken kanssa?” Hänen äänensä kuulosti liian tyylyltä, kuin haasteelta.

Leia suhtautui siihen tyyneesti. ”Toisenlainen elämä kutsui minua.”

Rey kysyi silmät yhä kiinni: ”Mistä tiesit sen?”

”Se oli tunne. Ja näin näkyjä, että palvelisin galaksia toisella tapaa.”

”Mutta mistä tiesit, että näyt olivat totta?” Rey painosti.

”Minä vain tiesin.” Hän kuuli hymyn Leian äänessä.

Rey ei ymmärtänyt, kuinka Leia saattoi olla niin varma. Mistään.

”Vaalin jokaista hetkeä, jonka vietin veljeni kanssa”, Leia lisäsi. ”Se, mitä hän opetti minulle... Käytän sitä joka päivä. Kun kerran kosketat Voimaa, se on osa sinua ikuisesti. Vuosien varrella opin lisää ja kasvoin. Senaatin istunnoissa oli hetkiä, jolloin Luken kanssa harjoittelemani meditaatio oli ainoa asia, joka esti minua aiheuttamasta galaksin laajuisia selkkausta.”

Rey rypisti otsaansa. Leia ei tarvinnut kärsivällisyyttä. Hän olisi saanut kenet tahansa tekemään mitä tahansa Voiman avulla. Kyllä kai se oli houkuttanut häntä?

”Oliko Luke vihainen? Kun lopetit?” Rey toivoi Leian huomaavan, että hän pystyi puhumaan *ja* leijumaan yhtä aikaa. Varmaan se oli edistystä?

Leia pysähtyi miettimään. ”Hän oli pettynyt, mutta hän ymmärsi. Luulen, että hän toivoi minun palaavan jonakin päivänä.”

Rey melkein naurahti. ”Hänen olisi pitänyt muistaa, kenen kanssa puhui.” Kun Leia teki päätöksen, se piti.

”Annoin hänelle valomiekkani, jotta hän vakuuttuisi asiasta. Pyysin häntä antamaan sen jollekulle lupaavalle oppilaille joskus myöhemmin.” Leian ääni kuulosti kireämmältä. Rey tunsu, että hän epäröi.

”Missä valomiekkasi on nyt?”

”Ei aavistustakaan. Äläkä enää yritä vaihtaa puheenaihetta”, Leia sanoi. ”Kurota.”

Rey keskittyi uudelleen ja tyhjensi mielensä huolista, juuri niin kuin Leia oli opettanut häntä. Hän laajensi tietoisuuttaan. Avautui sille, mitä Voima saattaisi haluta kertoa hänelle. Hän kutsui tunnustellen: *mestari Skywalker?*

Ei mitään, ei mitään eikä vieläkään mitään.

”Mestari Leia, en kuule ketään.”

”Päästä irti kaikista ajatuksistasi. Päästä irti pelostasi. Kurota. Kutsu menneisyyden jedit luoksesi.”

”Olkaa kanssani... Olkaa kanssani...” Hän odotti hetken, ehkä kaksi. ”He eivät ole kanssani”, Rey puuskahti ärtyneesti ja kiepahti sitten sulavasti maan pinnalle. Kiviä putoili maaan hänen ympärilleen.

”Rey”, Leia sanoi. Kenraali osasi ladata paljon merkityksiä yhteen sanaan: nuhtelua, hyväksyntää, huvittuneisuutta, kiintymystä. Kenties sen takia hänestä oli tullut niin vahva johtaja. ”Ole kärsivällinen.”

”Alan uskoa, että on mahdotonta kuulla menneiden sukupolvien jedien äänet”, Rey sanoi ja asteli kohti Leiaa.

Reyn mestari onnistui aina näyttämään siistiltä ja puhtaalta, muuttuipa heidän tukikohtansa miten mutaiseksi tahansa. Hänen hiuksensa oli palmikoitu pään ympäri, ja ruskean tunikan päällä oli topattu liivi. Hänen korvanlehdissään, ranteissaan ja sormissaan kiilsivät aina alderaanilaisia koruja. Hänen silmänsä olivat kirkkaat ja viisaat, kuten aina, mutta Rey oli huomannut, että hänen liikkeensä olivat käyneet viime aikoina hitaammiksi, ikään kuin hänen luitaan olisi kolottanut.

Leian kasvoilla näkyi hymyn häivähdys. ”Mikään ei ole mahdotonta.”

Rey tarttui kypäräänsä ja ponnahti jaloilleen. ”Mikään ei ole mahdotonta...”, hän toisti ja yritti uskoa sen. ”Juoksen har-

joitusradan läpi. Sen minä osaan tehdä.” Reyn oli *pakko* juosta. Tai ehkä lyödä jotakin.

Leia ojensi hänelle Luken valomiekan. Rey tarttui siihen kunnioittavasti. Sitten hän pinkaisi viidakkoon, ja BB-8 kieri hänen peräänsä.

Leia katseli vienosti hymyillen, kun Rey juoksi pois. Tytön kouluttaminen oli aina saanut hänet tuntemaan ylpeyttä, mutta myös huolta. Rey oli sekä loistava että raivostuttava oppilas. Hän turhautui kaikkeen, mitä ei oppinut heti paikalla, eikä lainkaan tajunnut, kuinka nopeasti oikeastaan oppi.

Leialla ei toisaalta ollut varaa arvostella. Hän oli itse käynyt Luken hermoille aivan yhtä paljon. Sitä paitsi iän karttuminen oli vahvistanut hänen yhteyttään Voimaan entisestään. Kun ruumis alkoi hapertua, mieli kurotti kauemmas fyysisten kykyjen huvetessa. Totta puhuen Leia ei olisi pystynyt juoksemaan viidakon halki, vaikka olisi halunnut. Rauha ja tyyneys tulivat kuin luonnostaan, koska hänen kehonsa kaipasi niitä.

Toisaalta Leia ei kenties ollut koskaan ollut nuori. Kun hän oli tullut siihen ikään, missä Rey oli nyt, hän johti jo kapinaa.

Rey voisi olla jonakin päivänä erinomainen johtaja, ja olisikin, jos Leialla oli asiaan mitään sanomista. Tytöllä oli pimeyttä sisällään, aivan kuin Benillä. Mutta Leia ei tekisi samoja virheitä kuin poikansa kanssa. Hän ei antaisi periksi pelolle – ei oppilaassaan nousevalle pimeydelle eikä omalle kyseenalaiselle osaamiselleen opettajana. Ja mikä tärkeintä, hän ei koskaan lähettäisi Reytä pois.

Leia kääntyi ja alkoi kävellä takaisin kohti tukikohtaa. Hän ojensi kätensä ja antoi sormiensa pyyhkiä saniaisia ja leveälehtisiä köynnöksiä polun varrella. Hänellä oli Ajan Klossista paljon hyviä muistoja. Vuosia sitten hän oli harjoitellut täällä Luken kanssa. Luke oli nimittänyt paikkaa ”viihtyisäksi Dagobahiksi”. Hän väitti, että Ajan Kloss oli yhtä märkä, lämmin, vihreä ja elämää pursuava kuin planeetta, jolla hän oli

harjoitellut Yodan kanssa – mutta täällä ei haissut pahalle.

Leia astui aukealle. Hänen oikealla puolellaan oli valtava, paksurunkoinen puu, joka kurotti kohti auringonvaloa. Sen oksat muodostivat katoksen, joka varjosti aukeaa ja esti sillä kasvamasta muuta kuin matalia sananjalkoja ja lyhyttä, harvaa ruohoa. Leia oli harjoitellut juuri tällä paikalla. Hän kosketti puunrunkoa kunnioittavasti. Kaarna oli kasvanut vanhan, syvän viilloksen ympärille ja melkein peitti sen.

Leia oli vahingoittanut puuta. Hän oli heilauttanut valomiekkaansa kohti Lukea, mutta harhaisku oli osunut puun runkoon. Puu oli parantanut itseään melkein kaksi vuosikymmentä.

Voi, Luke, minä toivon, että osaan toimia oikein, hän ajatteli. Leia ei ollut mikään jedimestari, mutta hän oli saanut oppinsa parhaalta. Eikä ainoastaan Lukelta: vuosien varrella hän oli ajoittain kuullut Obi-Wan Kenobin äänen Voiman läpi ja joskus harvoin Yodankin. Joinakin päivinä hänestä oli tuntunut, että hän sai oppinsa suoraan itse Voimasta. Hän oli ennen kaikkea poliitikko ja kenraali, mutta hän oli hyväksynyt jediperintönsä ja ottanut sen parhaansa mukaan osaksi elämäänsä.

Ehkäpä Rey tarvitsi juuri sitä: *ei* harjoittelua Voimassa sellaisen henkilön kanssa, joka oli muodollisesti jedimestari, vaan jonkun sellaisen, joka oli kiinni elämän ja selviytymisen arkisissa yksityiskohdissa. Obi-Wan ei ollut pystynyt pitämään Vaderia poissa pimeältä puolelta. Luke oli epäonnistunut samalla tavalla Benin kanssa. Leia ei epäonnistuisi Reyn kanssa.

Hyönteiset surisivat hänen kävellessään. Linnut liversivät pään yläpuolella, ja pikkuruiset sammakkoeläimet lurittelivat kutsuhuutojaan. Outoa, kuinka näin remuisa paikka saattoi olla näin rauhallinen. Meteli oli aina läsnä, ja niin voimakas ja rauhoittava, että se oli melkein yhtä täydellinen kuin hiljaisuus.

Monta vuotta sitten, aika pian Endorin taistelun jälkeen, hän oli löytänyt äänen meditatiivisen voiman. Hän ja Luke olivat livahtaneet syrjemmälle harjoittelemaan, ja jotenkin Leia oli päätynyt seisomaan käsillään samalla kun Luke oli häرنännyt häntä hyväntahtoisesti. Jopa Voiman avusta huolimatta Leian hartioita oli alkanut pakottaa, ja hänen käsivartensa olivat alkaneet tutista. He olivat harjoitelleet valomiekkojen kanssa jo tunnin ajan, ja hänen ruumiinsa oli väsynyt.

”Tiedäthän”, Luke sanoi omahyväisellä äänellä, ”että kun tein tuon saman Dagobahilla, Yoda istui jalkapohjieni päällä.”

Luke oli toistellut sitä usein niinä aikoina. *Kun tein tuon saman Dagobahilla...* Se oli ärsyttävää eikä auttanut yhtään. Niinpä Leia huomautti hänelle: ”Olet ärsyttävä, eikä tuo auta yhtään.”

”Seisoin sitä paitsi yhdellä kädellä”, Luke lisäsi.

Luke yritti provosoida häntä, opettaa häntä vihan ja kärsimättömyyden hallinnassa ja kaikessa sellaisessa hölynpölyssä. Luke oli unohtanut, että hänen oppilaansa oli erinomainen strategi, joka oli jo saanut kuninkaallisen koulutuksen. Leiaa ei voinut provosoida.

Sen sijaan hän pohti. Hän kurotti kohti Voimaa, antoi sen virrata lävitseen kuin veren suonissaan. Pieni hyönteinen alkoi hangata leukaluitaan yhteen sirittäen suloista, kimeää lauluaan.

Jokin vaisto ohjasi Leiaa, ja hän keskittyi ääneen. Se oli kauris, puhdas, eteerinen – täysin vapaa johtajuuden ja opettamisen, epäonnistumisen ja oppimisen kahleista.

Keskittyen ja *riemuiten* Leia nousi irti maasta. Hän leijui ylösalaisin jalat kohti taivasta. Hetken päästä hän levitti kätensä ja piti niitä maan suuntaisesti.

Mutta hän *oli* pelkkä oppilas, Voiman tavat olivat hänelle uusia, ja kun hän tuli tolkkuihinsa ja tajusi, mitä oli tehnyt, hän laski nopeasti kätensä jälleen alas, jottei putoaisi.

Juuri ajoissa. Hän menetti vartalonsa hallinnan ja huoma-

si olevansa kontallaan mudassa. Se ei haitannut. Ensi kerralla hän onnistuisi paremmin.

Leia katsahti ylös ja näki Luken seisovan suu auki.

”Teitkö sinä koskaan *noin* Yodan kanssa?” Leia ei voinut olla kysymättä.

Luke pudisti päätään vaiti.

”Pystyn parempaan”, Leia väitti. ”Leijun pidempään.”

Luke sai vihdoin suunsa auki. ”Sinä teet minusta paremman opettajan”, hän sanoi.

Sellaista vastausta Leia ei ollut odottanut. ”Mitä tarkoitat?”

Luke kumartui ja auttoi Leian pystyyn. ”Jalkatyöskentelysi on surkeaa”, hän sanoi. ”Älä käsitä väärin, valomiekan hallintasi etenee kyllä. Mutta... sinä teet muita juttuja. Luontevasti.” Hänen ilmeensä muuttui anteeksipyyttäväksi. ”Tarkoitan, että olet erikoislaatuinen. Erilainen.”

Sitten hän hymyili. Hänen hymynsä oli leveä maalaispojan virnistys, ja se oli säilynyt samanlaisena aina Benin petoksen yöhön saakka.

Leia sai vain vaivoin ravistettua muiston mielestään. Muistot palasivat nykyisin kovin nopeasti ja elävinä.

Tästä hän kuitenkin oli iloinen. Se olisi Reyn koulutuksen avain. Leia ja Rey olivat erilaisia, kuolleen ritarikunnan viimeiset jäänteet, ja yhdessä he raivaisivat uuden polun.

Paksu, vihreä lehvästö vilisti Reyn ohi hänen juostessaan, ja punaiset liput vilkahtelivat hänen kädessään. Hän hyppäsi saniaisrykelmän yli ja väisti roikkuvia köynnöksiä. Hiki kasteli hänen kauluksensa, ja ponnistelu tuntui hänen reisissään.

Viidakon läpi juokseminen ei kuitenkaan ollut yhtään sen raskaampaa kuin juokseminen nilkkoihin asti ulottuvassa aavikon hiekassa. Hän olisi voinut jatkaa vaikka koko päivän.

Rey oli jo päihittänyt kaksi ensimmäistä leijuvaa harjoituspalloa ja napannut niiden vartioimat liput. Hän oli loikannut valtavan kuilun yli, taistellut silmät sidottuina rotkon yli viri-

tetyllä, liaaneista tehdyllä köydellä tasapainoillen ja ylittänyt kapean harjanteen korkealla viidakon lehvistön yläpuolella. Nyt, kun harjoitusrata kääntyi takaisin tulosuuntaan, hän kohtasi matkalla BB-8:n. Se piipitti hänelle.

”Yksi jäljellä”, Rey sanoi. ”Tule!”

Viimeinen harjoituspallo väisti häntä, koska se oli nopeampi. Ovelampi. Ennemminkin droidi kuin pelkkä harjoitusväline. Rey oli sanonut Leialle, että kaipasi haastetta tälle päivälle, ja Leia oli tehnyt työtä käskettyä.

BB-8 kiiruhti Reyn perään ja vinkaisi vastalauseeksi joka kerta, kun sen piti väistellä puunjuuria. Rey hymyili salaa. Häneen teki jatkuvasti vaikutuksen se, kuinka hyvin pikku droidi pysyi hänen vauhdissaan, juoksivatpa he Jakkun hietikoilla, Takodanan kivisillä poluilla tai Ajan Klossin viidakossa. Sen liikkuvuus teki siitä täydellisen harjoituskumppanin.

BB-8 piipautti varoituksen.

”Näen sen, BB-8.” Rey jarrutti ja liukui pysähdyksiin.

Harjoitusdroidi oli pysähtynyt ja leijui nyt ilmassa odottaen tai kenties häرنäten. Se oli erilainen kuin ne kaksi, joista hän oli selviytynyt, häijyn punainen kuori ympäröi kiiltävästä metallista tehtyjä ampuma-aukkoja. Se hurisi matalalla äänellä, ja Rey tunsi hurinan rintakehässään.

Rey irrotti Luken korjatun valomiekan vyöltään ja sytytti sen. Sinertävä valo heijastui ympärillä olevista lehdistä. Rey tuijotti harjoituspalloa. Hän aikoi *murskata* tuon kapineen.

Äkkiä pallon yhdestä aukosta surahti sädelaukaus, ja Reyn olkavarressa tuntui kirvelevä vihlaus. Rey vastusti halua tarttua käsivarteensa tai edes ähkäistä kivusta. Hän oli ansainnut tämän. *Päättäväisyys ei merkitse valmiutta*, Leia sanoisi.

No, hän ei tekisi samaa virhettä toistamiseen. Seuraavan kerran, kun pallo ampui, hän torjuisi laukauksen valomiekalla ja lähettäisi kapineen päin puita.

Rey ei ehtinyt edes onnitella itseään ennen kuin toinen

laukaus osui häntä rintaan. Totta kai useampi aukko merkitsi useampia laukauksia. Hänen täytyi keskittyä.

Hän veti syvään henkeä nenän kautta ja kurotti kohti Voimaa.

Harjoituspallo alkoi surrata Reyn ympärillä välähdellen äkäisen punaisena samalla kun se laukoi pistäviä säteitä huimaavaa tahtia, mutta hän antoi vallan vaistoilleen ja pyöritti valomiekkaansa yhtä huimalla vauhdilla ja torjui jokaisen hyökkäyksen.

Voimaan yhdistyminen kävi nykyään helposti. Se oli yhtä helppoa kuin hengittäminen. Rauha ja tyyneys, joista Leia aina puhui, kuitenkin karttoivat häntä. Siksi, vaikka hän pystyi vastaamaan harjoituspallon jokaiseen liikkeeseen, hän ei löytänyt sopivaa hyökkäyskohtaa. *Kärsivällisyyttä*, hän kuvitteli Leian sanovan. *Odota oikeaa hetkeä...*

Pallo oli hänen takanaan, sitten hänen edessään, sitten korkealla pään yläpuolella. Se singahteli ilmassa kuin suriseva kärpänen, ja jos hän vain pystyisi tuhoamaan sen...

Pallo ampaisi kauemmas, ja Rey säntäsi sen perään. Se pysähtyi jälleen ja ampui pari laukausta kuin härnätäkseen. Rey puri hammasta ja huitaisi valomiekallaan. Pallo väisti ja terä humahti ohi, mutta katkaisi puunrungon. Kipinöitä ja lehtiä ja kaarnan kappaleita ropisi maahan, kun puu kaatui ja liiskasi viidakon kasvillisuutta alleen.

Rey loikkasi kaatuneen rungon yli pallon perään. Hän löi jälleen miekallaan. Harjoituspallo kiepahti ympäri kuin aavistaen miekan kaaren ja vältti sen täpärästi, kun valomiekka leikkasi toisen puun poikki kuin se olisi ollut voita.

Reyn sisällä kasvoi turhautumisen musta pilvi.

Hän tuskin tiedosti, mitä teki, kun raaka vaisto otti vallan. Rey heitti valomiekkansa, joka kieppui kuin potkuri ilman halki kohti punaista harjoituspalloa. Se väisti, ja valomiekka leikkasi jälleen yhden puun läpi. Pallo vinkaisi, kun se sukelsi kohti hänen päätänsä, mutta tällä kertaa hän oli valmiina.

Hän kurotti Voiman avulla kohti maahan pudonnutta oksaa. Se lensi hänen käteensä. Hän ennakoi hyökkäyksen tarakan kulman, kohotti oksan ja keihästi pallon sillä kiinni läheiseen puunrunkoon.

Valomiekka lennähti takaisin hänen käteensä miellyttävästi napsahtaen.

Lävistetty punainen harjoituspallo nytkähteli ja kipunoi puuta vasten.

Rey katseli sitä voitonriemuisena. Ehkä kärsivällisyys oli yliarv...

Kuiskaukset täyttivät hänen korvansa. Ei, koko hänen mieleensä. Hän kiepahti ympäri ja etsi äänten lähettä, vaikka hänen mieleensä nousi oivallus: se tapahtui jälleen.

Viidakko hänen ympärillään haihtui. Kaikki muuttui kuolemanhiljaiseksi, kun tukahduttava pimeys ympäröi hänet ja uhkasi hukuttaa alleen. Hänen mieleensä nousi kuva, ja hän säpsähti, mutta ei kyennyt peittämään hirvittävää näkyä: mustiin pukeutunut, raivokas Kylo Ren hakkasi kaapuihin pukeutuneita hahmoja armotta rätisevällä, punaisella valomiekallaan. Rey kuuli heidän kirkkaisunsa, haistoi heidän verensä, katsoi, kun he yrittivät turhaan paeta tai anella henkensä puolesta. Mikään ei hidastanut Reniä. Hän oli hirviömäinen, pysäyttämätön tuhovoima.

Helpotus pyyhkäisi Reyn ylitse kuin aalto, kun näky muuttui, mutta huojennus vaihtui nopeasti äärimmäiseksi lohduttomuudeksi, kun hän näki itsensä tuulen piiskaamana ja yksin autiossa maisemassa, loputtomalla, halkeilleella maaperällä. Hänen käsivarsiansa karvat seisoivat pystyssä, sillä ilma rätisi sähköä. Hänen edessään kohosi massiivinen monoliitti ylöspäin taivaaseen asti. Se oli musta ja kiiltävä, ja se heitti valtaavan varjon.

Monoliitti liikahti. Se muuttui jättimäiseksi, pahuuden verhoamiksi kivisiksi kasvoiksi...

Ei, se mitä hän näki ei ollut kiveä ollenkaan. Se oli jonkin-

lainen hahmo, osin ihminen, osin kone, josta lähti letkuja kuin lonkeroita, kaikki täynnä outoa nestettä. Oliko olento elossa? Vai oliko se...

Välähdyksiä Luken kasvoista. Sitten Kylon. Han Solon, hänen kätensä Kylon poskella. Nuori, huppupäinen nainen. Rahtialus, joka lensi pois Jakkulta...

Lopulta ääni korvensi hänen päätään kirkkaana ja piinaavana kuin autiomaan aurinko: ”Exegol.”

Hän toisti sanan kuiskaten, ääni väristen: ”Exegol...?”

Ja äkkiä hän seisoj toisen kivrakennelman edessä. Se näytti valtavalta kouralta, jonka paksut käppyräiset sormet kurottivat ylöspäin. Hänen jalkansa nykivät kuin ne olisivat halunneet paeta, vaikka jokin rakennelmassa houkutti häntä, kutsui häntä. Hän tajusi haluavansa lähestyä tuota jättimäistä kouraa. Hän halusi tietää, miltä tuntuisi sivellä sormillaan sen karheaa, mustaa pintaa.

Musta koura oli valtaistuini, hän huomasi nyt.

Hän astui eteenpäin, mutta jokin piippasi hänelle, ja hän epäröi. Piipitys jatkui ja muuttui yhä vaativammaksi. Hänen ajatuksensa selkiintyivät kuin häntä olisi lyöty taistelusuavalla leukaan. Tietenkään hän ei voisi koskettaa valtaistuinta. Se kuului pimeyteen ja pahuuteen, ja hän oli jo valinnut eri polun, eikö niin?

Lisää piipitystä. Jotakin ilmestyi valtaistuimelle. Tuttu hahmo. Rey räpytteli silmiään järkyttyneenä ja kauhuissaan.

Näky haihtui aamu-usvan lailla, yhtä nopeasti kuin se oli ilmestynytkin, ja Rey jäi haukkomaan henkeään viidakkoon. Hän oli niin helpottunut tuntiessaan elämän ja valon ja kostean vehreyden ympärillään, että kesti hetken, ennen kuin hän tokeni täysin ja huomasi, että piipitys kuului kaatuneen puun alle jääneestä, hyvin närkästyneestä BB-8:sta.

Rey ryntäsi sen luokse ja työnsi oksia syrjään. ”Anteeksi!” hän sanoi.

BB-8 papatti koko ajan, kun Rey nosti kaatuneen puun sen

päältä – hän joutui turvautumaan Voiman apuun, jotta sai droidin kokonaan vapaaksi.

Yksi oransseista kiekkoista, jotka suojasivat BB-8:n työkaluräkkiä, oli poksautanut irti ja paljasti nyt droidin sisuksiin johtavat tummat kolot.

Rey oli satuttanut ystäväänsä. Poe olisi hänelle raivoissaan, mutta ei niin raivoissaan kuin Rey oli itselleen.

Pikku droidi piipitti hänelle.

”Niin, BB-8, se tapahtui minulle jälleen.”

Droidi surahteli hänelle osittain kysyvästi, osittain myötätuntoisesti.

”Ei, en vieläkään tiedä, mitä Voima halusi minulle näyttää, mutta tällä kertaa se oli... pahempaa.” Paljon pahempaa. Sanoin kuvaamattomasti pahempaa. Rey tuijotti puita. Jotkin välähdyksistä olivat olleet muistoja. Hänen ja... Kylo Renin? ”Palataan takaisin.”

Kenties hänen pitäisi kertoa Leialle, mitä oli tapahtunut. Tai ehkä ei. Kenraalilla oli paljon muutakin murehdittavaa, ja hänen piti uskoa Reyhin, luottaa häneen. Mitä kenraali sanoisi, jos tietäisi, että Reyn turhautuminen ja viha laukaisivat näkyjä kuolemasta ja pimeästä voimasta?

Hänen piti vain harjoitella lisää. Hän tarvitsi lisää aikaa meditoida Voimassa, lisää aikaa etsiä rauhaa, jota Leia yritti opettaa hänelle. Hän pystyi siihen. Hänen oli *pakko*.

Kunpa hän vain pystyisi kuulemaan ääniä Voiman kautta niin kuin Leia. Luke voisi taatusti ohjata häntä. Kun Rey ja BB-8 lähestyivät leiriä, hän päätti yrittää uudelleen. *Mikään ei ole mahdotonta*, Leia oli sanonut.

”Mestari Luke”, hän sanoi. ”Minua pelottaa.” Rey vilkaisi ympärilleen varmistaakseen, ettei kuulotoäisyydellä ollut ketään muita kuin BB-8. Rey kurotti kohti Voimaa ja sanoi: ”Ennen kuin tunsin sen, sinä näit sen. Pimeä puoli vetää minua puoleensa. Tai ehkä minä vedän sitä puoleeni. En tiedä. Oli miten oli, se on nyt voimakkaampi, enkä pysty työntä-

mään sitä pois, vaikka yritän kuinka... En ymmärrä sitä.”

BB-8 piipitti.

”Hys, älä keskeytä. Mestari Luke? Luulen, että kuulet minua. Tarvitsen sinun...”

BB-8 piipitti jälleen, nyt vaativammin.

He olivat ehtineet leirin laitamille. ”Ihan oikeasti, olet räsittävä, mene tuonne”, Rey sanoi ja osoitti isoa lentolaatikkoa.

Droidi teki kuten käskettiin, mutta piipitti närkästyneesti.

”Juuri niin se toimii”, Rey väitti vastaan. ”Voiman henkiä on olemassa. Luke kirjoitti niistä jediteksteissä. He tulevat silloin, kun heitä tarvitsee eniten.”

BB-8 esitti edelleen kovaäänisiä epäilyksiä.

Rey ei välittänyt siitä. ”Mestari Luke”, hän aloitti uudestaan. ”Näen näkyjä asioista, jotka pelottavat minua. En halua menettää tätä... Leia on kuin äiti, josta haaveilin... Ja ystäväni... En halua pettää heitä.”

Siinä se oli. Hänen suurin pelkonsa. Nämä ihmiset, joista hän niin kovasti piti, olisivat pettyneitä häneen. Hän kenties vahingoittaisi heitä. Hän oli ollut yksin niin kauan... Hän ei kestänyt ajatusta, että menettäisi ketään heistä.

”Mutta kukaan täällä ei ymmärrä... paitsi Kylo Ren. Jos Hanin ja Leian pojan saattoi käännäyttää, eikö sitten kenet tahansa meistä?”

Oksa rasahti, ja Rey kohotti katseensa. Snap Wexley ja Rose Tico kävelivät häntä kohti kasvot kysymysmerkkinä.

”Miten paljon te kuulitte tuosta?” Rey kysyi.

”Mistä?” Snap sanoi eikä onnistunut näyttämään viattomalta.

”Ei mistään”, Rey mutisi.

Rosen ilme pehmeni myötätunnosta. Huoltomekaanikkojoukkojen komentajan olemuksessa oli jotain aseistariisuvaa. Aina hänen kanssaan jutellessaan Rey joutui pinnistelemään, ettei kaataisi kaikkia pelkojaan ja huoliaan ystävänsä niskaan. ”Oletko kunnossa?” Rose kysyi.

”Totta kai. Tein vain...”

”Jedijuttuja”, Rose lopetti lauseen hänen puolestaan.

”Joo.”

Onneksi Rose ei halunnut painostaa sen enempää vaan sanoi: ”Kenraali pyysi sinua luokseen.”

Rey veti syvään henkeä. Oli päätöksen aika. Kertoisiko hän Leialle synkästä näystään vai pitäisikö sen omana tietonaan?

KAUAN SITTEN KAUKAISessa GALAKSissa...

Vastarinnan liekki on syttynyt uuteen roihuun raskaista menetyksistä huolimatta. Taistelua Kylo Renin johtamaa Ensimmäistä ritarikuntaa vastaan ei kuitenkaan ole vielä voitettu. Ympäri galaksia kiirii viesti keisari Palpatinen paluusta. Onko sithlordi todella noussut kuolleista? Kylo Ren on vakaasti päättänyt kukistaa kaikki, jotka uhkaavat hänen yksinvaltiuttaan, ja samaan aikaan galaksin vapauden puolesta kamppailevat Rey, Finn ja Poe kumppaneineen lähtevät vaaralliselle matkalle saadakseen totuuden selville.

Huikkeen Skywalker-saagan viimeinen osa ryydittää *Star Wars. The Rise of Skywalker*-elokuvan tarinaa ennen näkemättömillä kohtauksilla ja kerronnan tasoilla. Legendaarisen avaruusoopperan loppuhuipennus ei taatusti jätä ketään kylmäksi, kun valo ja varjo käyvät viimeiseen taistoon. Olkoon Voima kanssamme aina!

